

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 6. Pluribus S.M nostræ Theresiæ, aliorum Doctorum testimonijs
comprobatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

13.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

129

numero 3, non datur discursus aliquis, sed sola simplex, & nuda veritatis æternæ intuitio, & idèò debere eum, qui hunc contemplationis sublimem gradum impedit non vult, sed se ad illud debito modo disponere, debere, inquam, actus ratiocinatorios, seu discursiuos relinquere, vt sic simplicem hanc veritatis æternæ intuitionem à Deo infusam sine impedimento recipere possit.

37. Quam doctrinam verissimam esse in dubium verti non potest: si enim contemplatio illa supernaturalis, quæ secundum humanum modum fit, cum sit longè hæc inferior, discursus imperfectionem secum conuoluntanter non admittit, quanto magis supernaturalis hæc contemplatio, quæ supra humanum modum est, atque adeò longè eleuatur imperfectionem hanc omnino excludet, ita scilicet, vt nullo modo ex vi sua discursiuos actus siue antecedenter, siue concomitanter exigat, sed modum operandi supra humanum modum, atque adeò non per discursum, sed ad modum Angelorum per modum simplicis intuitionis importer.

38. Vnde doctrinam hanc expressè docet D. Thom. in 3. dist. 34. quæst. 1. art. 2. in corpore his verbis: *Quod autem spiritualia quasi nuda veritate capiuntur, supra humanum modum est, & hoc facit donum intellectus, qui de auditis per fidem mentem illustrat, vt dicit Gregorius, vbi particula illa quasi nuda veritate, ad propositum perpendenda est, sed clarius id ipsum expressit Sanctus Doctor in eodem 3. distinct. 35. quæst. 2. art. 2. quæstionculâ 1. in corpore, vbi sic loquitur: Si aliqua sunt, quæ statim sine discursu rationis apprehenduntur, horum non dicitur esse ratio, sed intellectus, sicut principia prima, quæ quisque statim probat audita, sicut autem mens humana in essentiâ rei non ingreditur nisi per accidentia, ita etiâ in spiritualia non ingreditur nisi per corporalia, & sensibilibus similitudines, vt Dionysius dicit. Vnde fides, quæ spiritualia in speculo, & anigmate quasi inuoluta tenere facit, humano modo mentem perficit, & idèò virtus est, sed si supernaturali lumine mens in tantum eleuetur, vt ad ipsa spiritualia aspicienda introducatur, hoc supra humanum modum est, & hoc facit intellectus donum, quod de auditis mentem illustrat, vt ad modum primorum principiorum statim audita probentur, & idèò intellectus donum est. Quibus verbis nihil ad propositum nostrum expressius, & efficacius dici potuit, quod etiâ à fortiori conuincitur, ex his, quæ numero præcedenti circa contemplationem, quæ secundum humanum modum fit, diximus.*

39. Vnde in quouis sensu intelligatur prædicta propositio Mystici N. Doctoris, nempe siue intelligatur de contemplatione supernaturali, quæ fit secundum humanum modum, siue de alia eleuatione, quæ humanum modum excedit, verissimam, & indubitaram doctrinam de denudatione actuum discursus, siue ratiocinationis continet, vt mirum sit potuisse aliquem Theologum hoc in dubium reuocare. Et quauis ex testimonijs adductis satis superque id ipsum probatum maneat, aliqua tamen alia subiungemus, in quibus eadem doctrina, & loquendi modus expressè continetur.

§. VI.

Pluribus Sanctæ Matris nostræ THERESIAE, & aliorum Doctorum testimonijs eadem doctrina comprobatur.

Hanc

Hanc ergo doctrinam, sapissimè docet S. Mater nostra THERESIA, præcipuè
 verò cap. 10. suæ vitæ, ubi de hac contemplatione sic loquitur: *Voluntas quippe*
amat, memoria propè amissa esse videtur, intellectus (quantum mihi videtur) non discurrit, non ta-
men amittitur: sed ut dico non operatur, at est velut consternatus præ multitudine eorum que in-
telligit: vult enim Deus eum nosse se nihil eorum, que Maiestas ipsius ei representat, intelligere, circa
quem locum marginalem quandam notam sapientissimus Magister Luitius Legio-
nensis apponit his verbis: Dicit intellectum non operari, quia ut dixit, non discurrit ab vna re
ad aliam, nec aliquas considerationes elicit; quod boni ei obiecti magnitudo, tunc eum totum occupet:
re ipsa tamen & realiter operatur quod oculos in id, quod ei representatur coniiciat, & cognoscat
se id, quomodo sit intelligere non posse. Cum ergo ait intellectum non operari, significare vult,
eum non discurrere, sed velut consternatum manere, præ multitudine eorū que intelligit, id est, præ
magnitudine obiecti quod videt: non quod multa de eo intelligat, sed tantum quia id tam magnum
in se esse videt, ut penitus id intelligere non possit.

40.

Idem expressè docet eadem Sancta THERESIA Mansione 4. cap. 3. ubi sic loqui-
 tur: *Quod autem conuenientius ac potius facere posse ac debere putem animam illam, quam in*
hanc mansionem Dominus introducere est dignatus, est hoc quod dixi, ad hæc: ut sine vlla violentia
ac strepitu discursum intellectus constringere, ac velut colligare procurat, non tamen eum suspendere,
vt nec cogitationem: quanquam bonum est, meminerit se in Dei presentia & conspectu agere,
& quis sit iste Deus, si vero illud ipsam quod in se sentit, ipsam absorbeat & inebriet, per me licet;
sed intelligere ei nolit quid sit, quia id voluntati datum est finat ergo eam frui eo quod habet, sine eo
quod ad hoc vllam adhibuerit industriam, sed tantum verba aliquo amorosa proferat &c. Et in
libro vitæ perfectionis cap. 27. sic loquitur: in contemplatione perfecta, magnitudo quoque
illius loquitur, ei intellectum eius eleuando, cogitationem velut colligando & verbum ei de ore (ut
vulgo dicitur) rapiendo ita vt tamen si hic velit loqui plane nõ valeat nisi summa cum difficultate;
sentit itaque se à diuino hoc Magistro, sine vlllo verborum strepitu tum edoceri, potentias animæ ele-
uando, tunc quippe si operarentur, plus obissent quam prodissent, &c. Et statim subiungit: Hac
perfecta contemplatio est, carissimam vero intelligetis, et qua sit inter eam & mentalem ora-
tionem differentia: hæc namque in eo sita est, (sicut iam supra dixi) vt cogitemus & intelligamus
quid & quocum loquamur, & quinam ipsi simus, qui cum tam magno & potenti Domino loqui
audeamus. Hoc & alia id genus cogitare oratio mentalis est; orationem vero Dominicam, & Salu-
tationem Anglicam, aut aliud quodcumque legere oratio vocalis est. In duabus hæc rebus aliquid
quidem cum Dei gratia, ipsa per nos possumus: sed in contemplatione, de qua modo loquebar, nihil
omnino. Maiestas illius est, qua omnia peragit, & illius hoc est opus, naturam nostram longe tran-
scendens, &c.

41.

Vnde capite 15. suæ vitæ reprobat pro tempore huius contemplationis actus dis-
 curtuos sic asserens: *Sciat, nihil tunc apud Deum per violentiam & magnam corporis conten-*
tionem obtineri: hæc quippe sunt velut vasta quadam signa temere congesta ad scintillam hanc ex-
stinguendam. Ipsa igitur hoc intelligat & cum humilitate dicat: Domine quid ego hic facere possum?
& de intellectu non magno opere labores, quod u. vexator sit & importunus, &c. & cap. 12. suæ
vitæ sic de hac contemplatione loquitur: In Theologia Mystica, de qua ante loqui coeperam,
suam intellectus operationem amittit, quia Deus ipsum suspendit, vti postea latius ostendam. Præ-
sumere porro, aut cogitare, posse nos per nos intellectum nostrum suspendere, plane nos, vt dico, non
oportet; vt nec operationem eius omittere, hos quippe si fecerimus, instar statuarum insensibiles,
 stupi-

42.

13.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
124

Stupidi, & frigidi manebimus, & nec vnum, nec alterum faciemus. At cum Deus Opt. Max. intellectum suspendit & sistit, ei admirandi, & in qua se interim occupet materiam dat; & efficit ut, etiam sine mentis discursu brevissimo tempore, plus intelligat, quam nos omni nostra terrena diligentia & studio adhibito, plurimum annis possumus comprehendere, &c.

43.

Circa quem locum citatus Magister Luissus Legionensis in Marginali nota, sic inquit: Verum Deū suspendere cogitationē vel intellectum, de quo loquitur Sancta Mater, quodque mysticam Theologiam vocat, nihil est aliud quam simul illi representare plures res supernaturales, & diuinas, magnamque luminis copiam ei infundere, vt simplici quodam intuitu & sine ulla discursu, sine consideratione & labore eas videat: idque tanta vehementia, vt alij rei cupiam attendere aut inde diuertere se nequeat. Nec in solo visu & admiratione res hac terminatur, sed luminem quoddam ad voluntatem deriuatur, & ignis quidam in ea nascitur, qui eam amore succendit: alij, vt qui hoc patitur, eo quo patitur tempore, intellectum habeat fixum in eo, quod videt, & hoc ipse obstupentem voluntatem amore eiusdem aestuantem, & memoriam penitus otiosam: Anima namque presenti fruitione occupata, aliam memoriam nō admittit. Hanc ergo eleuationem, vel suspensionem, ait esse supernaturalem, scilicet animam nostram in ea magis proprie pati, quam eger debet que neminem presumere debere, vt animam eo modo suffollat, antequam à Deo suffollatur: primo, quod id nostram omnem industriam excedat, vnde incassum erit. Secūdo quia id ex humilitatis defectu fiet. Plura alia testimonia celestis nostræ Magistræ euitare possemus, in quibus eandem tradit doctrinam, quæ tamen prolixitatis caudæ gratia, & quia ea, quæ retulimus satis superque intentum nostrum probant, omittimus.

44.

Id ipsum optima comparatione explicuit sæpe citatus Antistes Frater Bartholomæus à Martyribus 2. parte compendij cap. 13. §. 3. his verbis: Cū ergo ardenter amantes, Deum intimè sentiant, vt dictum est, merito Deum videre dicendi sunt, similes namque sunt paruulo matrem amplexanti, vbera sugenti, qui plerumque nil videt, aut audit, aut saltem se videre, & audire non iudicat, experimentaliter solum delectatione, & letitia occupatus: par est affectualis cognitio Theologorum Mysticorum delitijs affluentium super dilectum suum, & cap. 12. circa finem, sic inquit: Oratio est eleuatio mentis in Deum, ergo perfecta oratio perfecta est eleuatio, hac autem non fit nisi amoris, ac desiderij vehementia, licet orans non intelligat se vni quid postulare. Vnde Beatus Antonius dicebat eum, qui perfecte orat non intelligere se aliquid petere, non enim orans supra se reflectitur, non componit, aut diuidit, sed puro simplici que amoris actu soporatur cum Propheta dices, in pace in id ipsum dormiam, & requiescam. Et hac est plena pars summa huius vite felicitatis, qua omnem sensum excuperat, &c. Et cap. 12. eiusdem compendij discursiuos actus à contemplatione excludit, eam ex hoc à meditatione distinguens, his verbis: Meditatio, cum sit certa veritatis inquisitiua, laborat cum fructu, contemplatio circumuolat sine labore, cum fructu tamē maximo: non enim moratur in inquisitione, sed in admiratione, meditatio si debite fit, transit in cōtemplationem, facta namque secula veritatis inquisitione, denudat in super vehementi studio rerū quidditatibus ab omnibus accidentibus, & circumstantijs generatur ex ea assiduitate quidam habitus, purificatur lumen intelligentiæ, tantoque fit acutius diuinis spectaculis inspicendis, quāto à sensibilibus est liberius: contemplan enim, vt dicit Augustinus de Trinitate, similis sit homini in excelsi montis cacumine residenti, quo nec nebes, nec venti attingunt, ideo ibi liberius oculos potest circumagere, & ad serenum solis iubar extenderet, ob celi puritatem, & tranquillitatem Religionis, ita quādiu menti licitum est in arce intelligentiæ sue

de lapsu ad inferiora morari, libero intuitu poterit diuinas perfectiones contemplari. &c. Et paucis interpositis subiungit: Contemplatores ergo viri habitant in regione aeternitatis, & perspicuitatis, positi namque sunt extra omnem fluctuationem, & desideriorum confusionem infinitam, & in auram quandam libertatis serenam euolantes assurgunt, quorum vita non minus differat à reliquorum hominum vita, quam ipsi homines à pecoribus, &c.

Eandem doctrinam tradit noster Hieronymus à Matre Dei, alias Gratianus, in annotationibus ad cap. 6. libri S. Matris nostræ THERESIÆ, qui inscribitur Conceptus amoris diuini, super Cantica, in illo ergo loco, sic inquit prædictus auctor. Quamuis videatur animam non operari, dum in ista diuina inebriatione constituta est, nunquam sanè in rebus maioris momenti occupatur quam eo tempore. Tamen enim sensus exteriores, imaginatio, & appetitus sint velus somno oppressi, & otiosi; at intellectus & voluntas sunt in eminenti operatione detenti. Intellectus siquidem occupatur in intelligendo Deum, & attente auscultat quid ibidem ei Deus loquatur, & diuinum lumen recipit, ac intelligit ordinem charitatis, quem ei eo puncto temporis ostendit. Verum quidem est, non operatur cum discursu, nec meditatione, inquirendo seu deducendo vnam rationem ex altera, sed persistit cum attentione intelligendo. Et hæc est ratio cur nonnunquam B. Mater Theresia, & alia persona spirituales asserant, intellectum velut colligari, nec eum tunc temporis operari dicere volunt, non discurrere, nec meditari nec operari vti alia operari consuevit, non secus ac quando quis ingrediens cubiculum alicuius Pictoris, in quo sunt diuersa, ac præstantes pictura, de vna vadit ad aliam, suum profert sensum de vnaquaque illarum; at vbi in excellentem aliquam incidit imaginem, hæret animo si spensus contemplando eandem, nec vltra os aperire valet ad eam extollendâ licet eam aspiciendo demoretur: voluntas amat quidem at in solo Dei amore hærens, &c. Et statim subiungit: Aptius sane exemplum pro hac re non inuenitur quam infantuli obdormientis, cui Mater imponit vber in os: vere enim iugit, trahit & deglutit lac, tamen si ex eo quod dormiat, nescit quoniam il modo fiat, &c.

Denique cæteri omnes Sancti Patres, & Doctores, quorum testimonia supra adduximus asserentium debere reperiri in hac sublimi contemplatione corporearum imaginum denudationem, eisdem in locis asserunt, debere etiam reperiri denudationem ratiocinationis, seu actuum discurrendi, & in sola, & quieta veritatis æternæ intuitione, & contemplatione debere mentem permanere, vnde ab alijs testimonijs pro hac referendis prolixitatis euitandæ gratia abstinēbimus.

§. VII.

Tacita quadam obiectio præcluditur.

NEQUE ex hoc quod ab huiusmodi contemplatione actus discursiui excludantur, excluditur memoria, & attenta consideratio humanitatis Christi aliorumque mysteriorum eius, vt passionis, mortis &c. Hæc namque memoria sine discursu potest in sublimi contemplatione optimè haberi, vt expressè docet Sancta Mater nostra THERESIA cap. 7. Mansionis sextæ, vbi sic loquitur. Iam nouistis, aliud est per intellectum discurrere, aliud vero, memoriam intellectui quid representare. Meditationem esse censeo, per intellectum circa rem aliquam discurrere hoc modo. Incepimus cogitare gratiam, quam Deus OPT. MAX. nobis tum fecit, cum Filium suum vnigenitum nobis dedit, neque in hac sistimus, sed vltius pertransimus. Et est hoc mirabile & valde meritorium